

L'autocrítica independentista

«Una autocrítica valenta és just el contrari d'un passar comptes frívol, mesell, electoralista i primari com deixava anar l'alcaldeessa Ada Colau»

M'imagino que com qualsevol altre independentista, des del 27 d'octubre avanço enmig d'una boira, després de què algunes opinions que he defensat durant els últims anys no es realitzessin l'endemà de la proclamació de la República.

Perquè continuo pensant que l'única manera que té Catalunya d'independitzar-se és de manera unilateral, proclamant la República i defensant-la -controlant el territori. I pels motius que fossin, això no va passar.

Intento entendre les raons que s'han posat damunt la taula, m'imagino els moments de la gran tensió acumulada, escolto declaracions aquí i allà (importants les de la consellera Clara Ponsatí ahir a la ràdio) i demano als meus amics arguments que em permetin retornar a l'esperança.

Melcior Comes, a *El Punt Avui*, parlava de ?humiliats i ofesos?. Columnistes d'aquest digital han demanat una autocrítica. Jordi Graupera i Bernat Dedéu destaquen que cal entendre què és el que no es va fer bé. Eduard Voltas, demana que parlem clar. El full de ruta previst es va ensorrar i el moment ara és d'una extrema gravetat.

Només amb la veritat tindrem futur. Però tinguem present que un poble oprimat és un poble sense paraules o les paraules sotmeses a venjança -i per això és tan difícil ara, en l'ull de l' huracà del tsunami repressor d'Espanya. L'Estat no només busca l'aniquilació; vol que es produeixi amb la humiliació total. I per tant, ara mateix, les meves preocupacions més essencials són les persones empresonades i el seu alliberament. I després, guanyar el 21 de desembre. Guanyar per Catalunya.

A tot això, sumem-li el debat terrorífic de les llistes, que ens porta al fangar si no som capaços d'entendre que el que ens cal avui és el debat dels programes. L'independentisme, encara en ple xoc emocional, li cal trobar de nou el focus del camí cap a l'efectivitat de la República. Guanyarem el 21D, però què farem el dia 22?

M'he fet aquesta pregunta desenes de vegades i l'única manera de contestar-me-la, avui, és que siguem capaços d'avançar entre la repressió i la veritat. Cap independentista no ha de tenir cap problema a reconèixer que no hem fet bé algunes coses. O que els plans de contingència o la preparació no era l'adequada. Tractant-se d'Espanya, calen totes les precaucions possibles perquè la pulsio autoritària de l'estat en el que vivim es desferma totalment quan es tracta dels catalans. De l'Estat has d'esperar-ho tot.

I tanmateix, com amb l'autodeterminació, aquesta autocrítica, perquè ens ajudi a avançar, només la podem fer aquells que, des de l'independentisme, volem enfortir-lo. Una autocrítica valenta és just el contrari d'un "passar comptes" frívol, mesell, electoralista i primari com deixava anar l'alcaldeessa Ada Colau l'altre dia, talment un voltor planejant sobre la seva víctima. A tots els qui ens han permès arribar fins a la proclamació de la República, moltes gràcies. Jo mai no els passaré comptes, ans el contrari, els ho agrairé i miraré de veure què és el vam fer malament per tornar-hi. Perquè som nosaltres els que hem d'encarar-nos a la veritat i perquè si fem aquesta autocrítica, la fem per tornar a la República, un cop i i un altre.

L'estat s'exhibeix pletòric, impúdic en la seva repressió. I com va dir a l'exili, els anys 50, Rafael Patxot, un dels homes més íntegres que ha tingut aquest país: "Una cosa és ajupir-se per força major; l'altra és fer-se company, còmplice o apologista de la tirania". És precisament contra els

companys, còmplices i apologistes de la tirania que votarem el 21-D. I guanyarem.